

Bloug: Det er tilfaldet mig som Ordfører for det andet eller næststørste Mindretal, jeg vil ikke sige at forsvare vor Udtalelse i Betænkningen, thi den er ikke angreben af Noget, men at forklare den og vort Forhold til det ærede Snymands-Mindretal eller det største Mindretal. Det vil ses af Side 15 i Betænkningen, at vi ere enige med vore ærede Kolleger i overmaade meget. Vi ere enige i at anerkjende Hovedstadens Bestyttelse mod et Bombardement fra Søiden for paatrængende nødvendig, enige i, at Flaaden hurtigere, end det med den almindelige Nybygningskonto kan opnaas, maa blive forsøgt, enige i Anlaget af en Flaadestation i Aggersøsfund; vi anse det fremdeles, som af den ærede Ordfører udviflet, for saare ønskeligt, om der kunde lægges en virkelig Fæstning ovre i Sylland, fordi vi tro, at det vil have en ikke ringe indre politisk Betydning foruden den, at det ogsaa vil kunne hindre, at Halvøen oversvømmes ved en Promenade af et lille fjendeligt Korps. Endelig have vi ogsaa erkjendt det for ønskeligt, at Kjøbenhavn befæstes fra Landsiden, men vi have forlangt, inden vi kunne stemme for eller ubelignet anbefale det, at vi maa have et noget klarere Skjøn over de aarlige økonomiske Udgifter, som dette Foretagende vil koste Staten. Det forekommer os, at dette Ønske, dette Krav baade er billigt og naturligt. Naar man nu spørger os: Ja, men hvorfor have I da ikke opstillet det Endringsforslag, at Beslutningen om Kjøbenhavns Befæstning skulde ud sættes, indtil de Oplysninger, vi savne, foreligge, svarer jeg dertil: fordi vi ere vegne for den Mening hos vore ærede Kolleger, som vi erkjende for rigtig, at det var lidet ønskeligt, at Initiativet til Indskrænkninger i Lovforslaget blev taget af Landsthinget, og fordi vi, naar vi dog i Hovedsagen vare enige med dem, syntes, at vi burde have Lov til at udtrykke vor Uenighed med dem i et enkelt Punkt, nemlig om, hvorvidt de nødvendige Oplysninger ere tilstede om, hvilke økonomiske Følger Kjøbenhavns Landbefæstning vil og maa have for Staten. Vi vilde derfor ikke opstille noget Endringsforslag, men vilde forene os med vore Kolleger til at anbefale Lovforslaget paa dette Trin til uforandret Vedtagelse, men de vilde ikke modtage vore Stemmer, de vilde ikke ved Hjælp af vore Stemmer blive et virkelig Majoritet, de foretrak at holde sig som relativt Majoritet og at opstille den Dagsorden, som den høitærede Ordfører har oplæst for Dem. Jeg finder, det var ubilligt. Det ærede Snymands-Mindretal har jo selv udtrykt sin Utilfredshed med Befæstningen af Helgenæs, hvorfor maa vi saa ikke udtrykke vor Utilfredshed med et enkelt Punkt vedrørende Kjøbenhavns Landbefæstning, om vi endogsaa gjerne ville indrømme, at den naturligvis har en ganske anden

Betydning end Helgenæs eller en hvilken som helst anden jydsk Befæstning nogensinde kan faae? Denne Dagsorden kunne vi ikke tiltræde; de Vedtagninger, hvorpaa det ærede store Mindretal støtter sit Forslag, forekomme os ikke fyldestgørende. Det er ganske rigtigt, at Lovforslaget ikke kunde være ført til Ende i denne Samling; men, hvis det kun var blevet fremmet en lille Smule mere, kunde det dog have været ført igjennem Landsthinget, og da Rigsdagsamlingen jo ifølge det foreliggende Forslag til midlertidig Finantslov sandsynligvis vil være til henad den 15de Mai, kunde det ogsaa have været bragt til 1ste Behandling i Folkethinget. Derved vilde der dog være en Udbygning til, at det kunde blive færdigt maasse endog temmelig tidligt i næste Samling. Men nu derimod ere Udbygningerne ikke saa gode, og jeg er bange for, at de ville blive daarligere, hvis det høie Thing vedtager Dagsordenen. Det synes jo nemlig, som om denne vil forud binde Landsthinget til Regeringsforslaget ganske uforanderlig, og i det Tilfælde, at der kun kan opnaas en Overenskomst mellem Thingene om en Del af dets Indhold, og da Lovforslaget slet ikke kan komme til Udførelse uden begge Things samstemmende Samtykke, er det, det forekommer mig, at Lovforslagets Fremme snarere hemmes og vanskeliggøres ved Vedtagelsen af Dagsordenen end fremmes ved den. Det havde derfor, efter at Snymands Mindretallet var blevet enigt om at opstille denne Dagsorden, været mit Ønske, at Sagen slet ikke, da den var kommen i en saa haabløs Skikkelse, skulde komme til Forhandling i denne Samling og den høitærede Formands Meddelelse i Lovdags sætter jo udenfor Tvivl, at det ogsaa havde været hans Ønske at lade den ligge til næste Samling, for at vi da kunde prøve maasse at komme hinanden nærmere, men at det er den høitærede Regering, der har ønsket Forhandlingen. . . .

Formanden: Forinden vi gaa videre, vil jeg blot gjøre opmærksom paa, at min Bemærkning i Lovdags ikke gik videre, end til at i Dieblikket, saalange Finantsbehandlingen optog vor Opmærksomhed, fandt jeg ikke Tidspunktet heldigt for Behandlingen af Forsvarssagen. Noget Andet er at udstjnde Sagen til Forhandling i en følgende Samling; det er noget derfra helt Forstjelligt.

Bloug: Ganske rigtigt, den ærede Formands Berigtigelse er naturligvis fortjent; men der er jo desværre al Udbygning til, at de Finantsforhandlinger, som føres, ville være omtrent til Rigsdagens Slutning, saa der neppe vil blive megen Tid tilovers at sjenke denne Sag. Salt